

مشکل بچه‌ها چیست؟

ساعت سه بعد از ظهر روز دوشنبه، هفدهم اردیبهشت ماه گذشته، جلسه گفتگو و بحث انجمن اولیاء و مربیان در دبستان و دبیرستان صفی نیا (عبداله مستوفی) تشکیل گردید.

در این جلسه از طرف انجمن، خانم دکتر آصفی مدیر عامل انجمن ملی اولیاء و مربیان و آقای دکتر سیروس عظیمی استاد روانشناس دانشگاه حضور داشتند.

از طرف دبستان و دبیرستان صفی نیا، خانم صفی نیا مدیر، و گروهی از دبیران و آموزگاران و همچنین عده زیادی از مادران و پدران دانش آموزان مدرسه، زبور در این جلسه میزگرد حضور یافته بودند.

در آغاز جلسه، خانم صفی نیا از حضور نمایندگان انجمن در دبیرستان تشکر کرد و به حاضران خیر مقدم گفت و اظهار امیدواری نمود که با تشکیل چنین جلساتی به هدف های مقدس انجمن اولیاء و

مربیان جامعه عمل پوشانده شود، که این خود در امر تعلیم در مدارس هم، کمک بسیار ارزنده می خواهد کرد.

اهمیت خانواده

آنگاه خانم دکتر آصفی، با تشکر از اولیاء دانش آموزان، که با انگیزه احساس مسئولیت نسبت به زندگی فرزندان شان در این جلسه حضور یافته بودند، تاریخچه‌ی از تشکیل انجمن ملی اولیاء و مربیان را در جهان، و ایران که مرکز آسیائی این انجمن است و نیز اقدامات و تحقیقاتی را که در زمینه نیل به هدف انجمن صورت گرفته، بیان داشت.

خانم دکتر آصفی، پس از بیان این مقدمات گفت:

— ما امروز در اینجا جمع شده ایم، تا با آشنا شدن مادران و پدران با واقعیات، فواید موجود بین اولیاء و فرزندان را از بین ببریم. خوشبختانه، هنوز در کشور ما، خانواده وجود دارد، و

شب هنگام، هر فرزند این نیاز را در خود حس می کند که بیایست به خانه اش، و بزیر سقفی برود، که پدر و مادرش در زیر آن سقف زندگی می کنند.

و همین واقعیت موجود، کار شما مادران و پدران را برای ساختن آینده و سعادت فرزندان شان آسان می کند. ما می خواهیم بین اولیاء و فرزندان چنان روابطی بوجود آید، که یک کودک و یک نو جوان، مسائل و مشکلاتی را که برایش مطرح می شود از پدر و مادر پنهان نکند تا خدای نا کرده، خودش با تفکر بدون تجربه اش، به حل آن مشکلات و مسائل بپردازد، که چه بسا، بدام مشکلات وسیع تری بیفتد. ما به اصل دوستی و صمیمیت در روابط پدران و مادران با فرزندان معتقدیم، تا فرزند با تکیه به این دوستی، آنچه را که برایش مطرح می شود، با مادر و پدر در

یکی از دبیران: مشکل بچه‌ها و جو دفاصله میان آنها و پدر و مادرشان است

اختلافات خانوادگی را نباید

در حضور بچه‌ها مطرح کرد

میان نهد، و پدر و مادر هم، با نگیزه مسئولیت بزرگی که در مقابل فرزند به عهده دارند و همین دوستی، مسأله را برای او توجیه کنند، و راهنمایی دلسوز و واقع بین باشند. حالات فرزندان خود را درک کنند و از تشبیه و تشویق بیمورد بپرهیزند و در مقابل از تشویق و تشبیه بموقع احتراز نجویند.

ما آمده ایم تا شما مشکلات روابط خود با فرزندانتان را با ما مطرح کنید، با هم در باره این مشکلات گفتگو کنیم، و طریق رفع آنها را در شرایط موجود بیابیم.

لزوم توجه به جوانان

آنگاه آقای دکتر سیروس عظیمی، ابتدا پیرامون کلاسهای تابستانی انجمن اولیاء و مربیان مطالبی بیان داشت و از پدران و مادران دعوت کرد که در این کلاسها شرکت کنند و باشیوه‌های تربیتی لازم که مورد نظر انجمن می باشد، آشنا شوند.

دکتر عظیمی سپس گفت:

ما بخواهیم مشاهده می کنیم که پدران و مادران، وقتی فرزندان

بدنیای می آیند، به سلامت و پرورش آنان کاملاً توجه می کنند. لیکن، بتدریج که فرزندان نشان رشد می کنند، توجه شان به آنها کمتر می شود، بطوریکه وقتی جوانان به دانشگاه می رسند این توجه به صفر می رسد. در حالیکه این کاستن توجه صحیح نیست، و باید صادقانه بگویم که زندگی یک جوان دانشگاهی بی تردید لازمست مورد علاقه و توجه پدر و مادرش باشد. واقعیت اینست که حیات هر فرد، از کودکی تا جوانی شکل می گیرد، و در سنین بالا، همانگونه زندگی می کنند، که پدران و مادران آنها برایشان ساخته اند، منتها ممکنست با تصویری دیگر جلوه کند.

آقای دکتر عظیمی، آنگاه پس از بیان مطالبی پیرامون روابط مادران و پدران با فرزندان از اولیاء دانش آموزان و دبیران و آموزگاران مدرسه خواست تا مشکلات خود، و نظراتشان را در باره چگونگی تربیت فرزندان

بیان دارند.

حدود آزادی

آقای شیرازی، پس از بیان مقدمه‌یی اظهار داشت: شما در مورد حدود آزادی‌هایی که لازمست به فرزندان داد، چه نظری دارید؟

خانم دکتر آصفی:

مانمی گوئیم فرزندان از خانه بیرون نروند. در این روزها که همه چیز از رادیو و تلویزیون پخش می شود و جوانان با زندگی جوانان کشورهای دیگر هم آشنا می شوند، نمی توان جوان را در خانه حبس کرد. ما نظر دیگری داریم و همانطور که قبلاً گفتیم، میخوایم روابط پدر و مادر با فرزند آنچنان صمیمانه باشد، که فرزند مشکلات خود را با پدر و مادرش در میان بگذارد، نه دیگر همسالان، که دچار مشکلات بیشتر شود.

آقای لشگری: آیا ما

می توانیم از سرایت مشکلات جوانان کشورهای دیگر به کشور خود جلوگیری کنیم؟

دکتر عظیمی: ما

پیشگیری می کنیم. ما از قافله بشریت عقب نمی مانیم. اما اگر مسأله‌ای داخل کشورمان شد،

دانش آموزان: پدر و مادر چرا با خواسته‌های ما مخالفت می‌کنند؟

چرا اعتماد در جامعه میان معلم و شاگرد نیست

شاگردان ما، شاید مشکل وجود فاصله بین پدر و مادر است زیرا خود ما، با شاگردان کلاس‌مان فاصله‌ی نداریم و آنها آزادانه مشکلاتشان را با ما در میان می‌گذارند اما عجیب است که با فرزندان خودمان این فاصله را داریم.

خانم گلشن (آموزگار)

دبستان: من اعتقاد دارم ما باید برای بچه‌ها برنامه‌تنظیم کنیم، که فرصت نیابند به مسائل دیگری که صحیح نیست بپردازند. این برنامه‌های خارج از ساعت درس و مطالعه‌ی درس، باید با ورزش و تفریحات سالم پر شود.

اختلافات خانوادگی

خانم صفی‌نیا (مدیر مدرسه): اختلافات خانوادگی نیز از مسائل و مشکلات مهم است. متأسفانه بسیاری از پدر و مادرها اختلافات خود را در مقابل فرزندان‌شان مطرح می‌کنند، و به بحث‌های تند و مشاجرات می‌پردازند و گاه با کمال شگفتی از فرزندان خود کمک می‌خواهند.

پرده‌ها را بالا بزنیم

آقای مجد: من اعتقاد دارم ما پدر و مادرها به بحث بنشینیم و خودمان را برای بچه‌ها درست کنیم. ما بچه‌هایمان را آنگونه به ایمان و احساس‌مان نسبت به آنها روشن کنیم، که آنها تمام مسائل زندگی‌شان را با ما در میان بگذارند. مدار گذشته چهار اشتباهاتی شدیم و پرده‌ی آهنین بین خود و فرزندانمان ایجاد کردیم، و آنها برای گذاشتن از این پرده‌ها ندارند که خود را در کنار ما حاضر کنند. شما، در جلگه خودتان «مکتب‌مادری» و دیگر نشریات انجمن ملی اولیاء و مربیان، مطالبی ارشاد و هدایت‌کننده برای استفاده اولیاء و مربیان بنویسید. بیات‌هایی را ما مورد کنید که با اولیاء مدارس در اینباره بحث و مذاکره می‌پردازند و یا جلسات بیشتری را با پدران و مادران ترتیب دهید، و با این اقدامات هوانوع و مشکلات را از پیش پای مردم بردارید.

یکی از دبیران سیکل

اول: من فکر می‌کنم برای

ما باید آگاه باشیم که چگونه با آن روبرو شویم. ما را بطه‌مان را حفظ خواهیم کرد، لیکن نباید اجازه دهیم که مشکلاتی مانند مشکلات آنها، بر مشکلات فعلی ما اضافه شود.

خانم مریم صفی‌نیا

با اشاره به هدف‌های انجمن ملی اولیاء و مربیان گفت: من عقیده دارم باید شرایطی برای جوانان بوجود آوریم که مشکلاتشان را برای ما بگویند. در مورد معاشرت‌های جوانان هم بنظر من، باید این معاشرت‌ها منع نشود، بلکه زیر نظر بزرگترها باشد، تا بتوان بخوبی کنترل کرد. ما باید وقت خالی جوانان را پر کنیم نه اینکه خودشان این وقت‌های خالی را پر کنند.

چیزی که من بسیار اهمیت میدهم، اینست که نباید بچه را تحقیر کرد. مثلاً اگر شیخی از دست بچه‌ی می‌افتد و می‌شکند، نباید او را «دست و پاچلفتی» خواند، که او خود را انسانی «دست و پاچلفتی» بداند، و همین احساس در آینده او تأثیر بگذارد.

بهر حال بیان این اختلافات و ایجاد این مشاجرات در مقابل فرزندان ، بسیار مضر است ، که فواید کمتری رعایت می شود . . .

آقای لشگری : من معتقدم همانطوریکه در ابتدا ، خانم دکتر آصفی و آقای دکتر عظیمی پیشنهاد کردند ، اکنون گروهی از شاگردان مدرسه هم به جلسه بیایند و آنها هم مشکلات و مسائل خود را مطرح کنند . در این لحظه بیست و چهار نفر از شاگردان دختر و پسر مدرسه صفی نیا ، از کلاسهای مختلف مدرسه ، به جلسه آمدند . ابتدا خانم دکتر آصفی ، خطاب به شاگردان مطالبی بیان داشت ، و از آنان خواست که با کمال صداقت و بدون پرده پوشی مشکلاتشان را در روابط شان با پدر و مادرها و معلمانشان بگویند .

آقای آریا (دانش - آموز کلاس چهارم طبیعی) : من میتوانم بگویم که بیشتر بچهها ، در مشکلاتی که میخواهم بگویم ، با من هم عقیده هستند . ما توقع زیادی نداریم - مسأله آزادی مطرح است . البته میدانیم که محیط زیاد مناسب نیست . ولی خوبست پدر و مادرها ، بما « آوانس » و تا حدودی آزادی بدهند که ما دوستانه مشکلات خودمان را حل

کنیم و با آنها در میان بگذاریم . بما آزادی معاشرت بدهند . آنها بمامیگویند همایش درس بخوانیم ، در حالیکه ما تفریح هم میخواهیم تا راحت تر به دروس مان بپردازیم . بما اجازه بدهند ، البته با دوستان خانواده دارو با تربیت معاشرت کنیم مثلا دخترهایمیگویند بما آزادی معاشرت نمیدهند .

خانم یوزند (دانش آموز) : مادر و پدرها دوست دارند که دوستهای ما را خودشان انتخاب کنند . آنها کسانی را که خودشان از آنها خوششان می آید ، برای دوستی با ما انتخاب می کنند ، و اگر سؤالی در اینباره بکنیم ، میگویند « تو جوانی و نمی فهمی » در حالیکه باید برای ما علل تصمیماتشان را در باره ما بگویند ، بما جواب میدهند : جوانی و تجربه نداری .

یکی از دختران دانش آموز : پدر و مادرها ، خیال می کنند اگر مسائلی را با فرزندان در میان بگذارند ، روی بچه بازمی شود .

خانم غفاری (دانش آموز) : من می خواهم بگویم اگر داشتن مدارس مختلط خوبست ، چرا همه مدارس را مختلط نمی کنند ؟ چون اگر پسر و دختر از دبستان کنار هم روی یک نیمکت بنشینند ، این مسأله حل می شود و در دانشگاه وقتی در کنار هم قرار می گیرند ،

دست و پایشان را گم نمی کنند .

یکی از دختران دانش آموز : چرا هیچوقت اعتماد دو جانبه بین معلم و شاگرد نیست و در مقابل هم جبهه می گیرند ؟ ... شاگرد باید حس کند که بجز خانه ، مدرسه هم برای او پایگاهی است ، و به معلمش تکیه کند .

یکی دیگر از دختران دانش آموز : مثلا وقتی يك دختر می خواهد با دوستش بخوابان برود ، بعضی از اولیاء می پرسند باکی هستی ؟ . و چون جواب میگیرند ، میگویند « نرو » ولی دلیل آنرا نمی گویند .

یکی از دختران دانش آموز : ممکنست پس از امتحانات نلک اول ، چند روز تعطیل کنند ؟

یکی از دختران دانش آموز : همه مدارس ما ، درسهایشان تئوریکست . بهتر است آزمایشگاه و گردشهای علمی تر تیب دهند . اگر بعضی وقتها هم يك گردش علمی پیش بیاید پدر و مادرها از شرکت فرزندان نشان در این گردشها جلو گیری می کنند . من میخواهم بگویم همین « هیپیس » ، واکنش محدودیت های شدید پدر و مادرهاست .

یکی از دختران دانش آموز : ما وقتی میخواهیم مثلا برای خرید یا بخانه یکی از دوستان و فامیل

برویم ، مادرمان می پرسد «به چه وسیله ای می خواهی بروی ؟» هنگامیکه جواب میدهم بوسیله تاکسی مخالفت میکنند و میگویند: خطرناک است. مگر دیشب در روزنامه نخواندی که یک دختر رار بودند؟ ...
خانم دکتر آصفی: در پاسخ آن خانم که درباره مدارس مختلط سؤال کرد ، باید بگویم حقیقت اینست که همه اجتماع ما در یک سطح نیستند که ما مدارس مختلط داشته باشیم . اما در باره پدر و مادرها ، شما میگوئید میخواهیم با تاکسی برویم ، اما مادرها مان نمی گذارند . مادر شما بهر حال از این وحشت می کند که اگر خدای نخواست ، پیش آمدی روی داد ، چه می شود ؟ ولی من اعتقاد دارم که پدر و مادر باید بفرضند راه بدهند ، و دلسوزی کنند . این را اعتقاد نکنید . مادر شما حق دارد بپرسد که با چه وسیله ای میخواهید از نقطه ای به نقطه دیگر بروید . با کدام دوست هستید ، و او چگونه آدمیست . مادرتان باید با شما رابطه نزدیکتری داشته باشد و مسائل را برایتان توجیه کند . بی تردید اگر توافق باشد ، این مشکل بوجود نخواهد آمد . آنها حق دارند هنگامیکه خطر تهدیدتان می کند ، شما را از آن برحذر سازند . اما برای شما توجیه کنند . و شما هم لازمست به آنچه میگویند

توجه کنید و بپذیرید . من باهم تکرار و تأکید میکنم که پدر و مادرها باید با شما رابطه نزدیکتری داشته باشند .

خانم مریم صفی نیا: شما دختران و پسران عزیز باید بدانید که اگر توجهی از طرف پدر و مادر به فرزند نشود ، بزرگترین توهین به فرزندان است .

خانم دکتر آصفی: در اینجا صحبت از بد آموزی های بعضی فیلم های سینمایی و مطالب مجلات شد . بهترین طریق مبارزه با این فیلم ها و مطالب این مجلات ، اینست که بدیدن این فیلم ها نروید و آن مجلات را نخرید .

آقای آریا (دانش آموز): بیشتر فیلم ها سگسی است ، ظاهراً هم مینویسند که ورود جوانان کمتر از ۱۸ سال ممنوع است . اما دخترهای چهارده ساله ، که جمه شان ظاهراً بیش از ۱۸ سال نشان می دهد ، می روند این فیلم ها را می بینند و برای دوستان شان تعریف می کنند .

مادر یکی از دانش آموزان: بنظر من برای شاگردان تکالیف زیاد است و فراغتشان کم . از طرفی در خارج از مدرسه هم لازمست و سایر ورزش بقیمت کمتر در اختیارشان گذاشته شود .

آقای دکتر عظیمی: از این آشنایی و دوستی که امروز با شما روی داد ، خیلی خوشحال شدم . خوشبختانه ، دخترها آنقدر

سنجیده و خوب صحبت کردند ، که مطمئنم در آینده مادران خوبی برای فرزندان شان خواهند بود . شما تشخیصتان خوب است ، و بتدریج بزرگتر خواهید شد ، و بهتر از حال ، خوب را از بد تشخیص خواهید داد .

و اما با مادرهای محترم و پدران گرامی است ، که بطور متعادل خواسته های فرزندان را برآورده کنند . نوجوانان هم باید مسائل خود را با مادرها و پدرها مطرح کنند . در این اجتماع شلوغ و پرخطر ، هرگز نباید جانب احتیاط را از دست داد . من اعتقاد به سختگیری و یابی بندوباری از طرف پدر و مادر نسبت به فرزند ندارم . باید تنبیه و تشویق بموقع را فراموش نکنیم . ایکش مدارس ما ، پس از تعطیل روزانه برنامه های جالب و مورد علاقه شما جوانان عزیز داشت که این ساعات را با این برنامه ها پرمی کردید .

شما عزیزان من بخاطر داشته باشید که بهر حال پدران و مادران ما ، ما را دوست دارند ، ولی گاه ممکنست ندانند چگونه این علاقه شان را نشان دهند .

در ساعات شش و نیم بعد از ظهر ، جلسه میزگرد مشترک انجمن ملی اولیاء و مربیان و اولیاء شاگردان و مدرسه صفی نیا و گروهی از شاگردان مدرسه پایان یافت .

جلسه

بحث و

گفتگو

در

دبیرستان

هدف

آورده است، سخنانی ایراد کردند و از حاضران در جلسه، دعوت کردند که برای تحقق هدفهای انسانی انجمن ملی اولیاء و مربیان با انجمن همکاری کنند.

خانم دکتر آصفی ضمن سخنان خویش گفتند:

- این را باید بدانیم که هر کس، در هر مرتبه که هست، میتواند برای بزرگتر و پاکوچتر از خود مریی باشد. ما میخواهیم با همکاری همه شما این فاصله اولیاء و فرزندان را که متأسفانه

جسته بودند، عده کثیری از اولیاء مدرسه و ماسدران و پدران دانش آموزان دبیرستان شماره ۲ هدف حضور داشتند.

در آغاز، خانم آصفه آصفی، ضمن بیاناتی پیرامون تاریخچه تشکیل انجمنهای ملی اولیاء و مربیان در کشورهای جهان و کنفدراسیون انجمن ملی اولیاء و مربیان که ۲۵ کشور در آن عضویت دارند، و نیز هدفهای انجمن و تحقیقات و بررسیهایی که انجمن ملی اولیاء و مربیان ایران بعمل

ساعت پنج بعد از ظهر - چهارشنبه، بیست و ششم اردیبهشت - ماه گذشته، جلسه بحث و سخنرانی انجمن ملی اولیاء و مربیان ایران، در سالن اجتماعات دبیرستان ملی دخترانه شماره ۲ هدف تشکیل شد.

در این جلسه که از طرف انجمن ملی اولیاء و مربیان ایران، خانم دکتر آصفه آصفی مدیر عامل، آقای دکتر محسن آشتی عضو هیأت مدیره انجمن و آقای دکتر عظیمی استاد روانشناس دانشگاه شرکت

روزپروژدارد بیشتر می شود، از بین ببریم . انجمن ملی اولیاء و مربیان انتظار دارد شما خانمها و آقایان در هر سطحی که هستید با انجمن همکاری کنید تا به تحقق هدفهایمان که متضمن سعادت و خوشبختی خانواده هاست کمک شود . شما مشکلات خود را با ما در میان نهدید، برای ما توجیه کنید و حتی ما را راهنمایی کنید .

پس از بیانات خانم دکتر آصفی ، آقای دکتر عظیمی ضمن سخنانی اظهار داشت:

– بگذارید اعتراف کنیم که ما دچار غرب زدگی شده ایم . ما درهای فرهنگی کشورمان را بروی يك سلسله افکار و ایده ها باز کردیم که با آداب و رسوم و سنن سابق مان مغایر بود . با نمایش فیلمهای خارجی، و آمد و رفتها

به کشورهای خارج، دگرگونی - هائی در اخلاق و روحیات جوانان پیدا شد، که مثلا دیگر آن احترام سابق را نسبت به معلم، پدر و مادر و استاد خود قائل نیستند . این غرب زدگی، تضادهائی میسان سنتهای قدیمی ما و آداب جدید غربی بوجود آورد. حقیقت اینست که چون جوانان زودتر رنگ می گیرند، زودتر این سوغاتهای فرنگ را پذیرفتند . و آنوقت پدر و مادرها باین مشکل روبرو شدند که :

ما چه کنیم ؟... چه نقشی داریم ؟ ...
پاسخ اینست که اکنون که می بینیم نمی توانیم با فرزندانمان جدال کنیم، پس شاید بهتر آن باشد که به آنها نزدیک شویم و در واقع آنها را بخود نزدیک سازیم، تا در

همه حال باهم باشیم و از انحرافات آنها جلو گیری کنیم . ما، به پدران و مادران می گوئیم فرد، خاصیت تلقین پذیری دارد . می توان فرزندان را، وقتی بخود نزدیک کرد، و این تصور را که در مقابل او چپه گرفته ایم از مغزش دور ساخت، از انحرافات و آلودگی هایش بزداشت . آنگاه آقای دکتر محسن آشتی عضو هیأت مدیره انجمن، پس از سخنانی پیرامون مشکلاتی که فعلا در روابط پدر و مادرها با فرزندان شان وجود دارد، گفت:

– ما آمده ایم تا شما مشکلاتتان را با ما مطرح کنید. شما، صلاحیت دارید که در باره فرزندانان صحبت کنید. شما بار و حیه فرزندان خود بهتر از ما آشنا هستید، چنانکه ما فرزندان خودمان را بهتر از شما بقیه در صفحه ۵۱

گوشه یی از
جلسه بحث و
گفتگو در
دبیرستان
هدف

بقیه از صفحه ۹ دشواریهای جوانان؟

- (۱) - مفهوم سن بیشتر، نیروی دریافت و شناخت بیشتر نیست. این پیامی است برای بزرگترها!
- (۱) - چه می شود کرد، قوانین تصریح کرده اند که پدر رئیس خانواده است و حرف رئیس را حتی اگر مفت هم باشد، باید بپذیری!
- (۱) - من همواره پدرم و برادر بزرگترم را از خود نیرومندتر، بلنداندام تر و ورزیده تر دیده ام و شاید این که همیشه از آن ها حساب می برم، بخاطر آن باشد که اصل و حق همیشه با قوی تر است در ذهنیاتم سخت ریشه دوانیده است.
- (۱) - بزرگتر باید بزرگتری کند، زیرا آزمون ها همیشه و گمانه ها می زایند و بزرگترها با تجربه ی بیشترشان و همین که چند پیراهن بیش از دیگران پاره کرده اند، می توانند راهنما و روشنگر همگی اعضای خانواده باشند.
- (۱) - پدری که استبداد می ورزد، یا برادر بزرگتر، مسلماً در کودکی فرزند توسی خور خانواده بوده است و پذیرش خودکامگی برای تحقیر و سرکوبی دیگران، مکانیسم دفاعی برای عقدی حقارت است. این گونه پدرها و برادرهای زورگور باید به روانپزشک احواله داد.
- (۱) - هیچ کاری نمی شود کرد. جنس نر همیشه مستبد است و ذورگو.
- (۱) - پدر به بررسی در روحیات فرزندان خود نمی پردازد و چون از چند و چون احساس و حتی دانش و چگونگی های تحصیل فرزند آگاه نیست، در محدوده ی دانش ها و تجربه های خود احساس برتری می کند و خودکامگی و زورگویی حاصل این احساس است. چاره آن است که پدران از ذهنیات محدود خود بیرون بیایند و بینش و دانش فرزندان خویش را ارزیابی کنند، شاید باین نتیجه برسند که باید خود را اصلاح کنند و سپس از فرزندان عیب و ایراد بگیرند.
- (۱) - عرف و قوانین به پدر یا رئیس خانواده اختیار آن را تفویض کرده که متقابلاً او خود را بر این خانواده مسئول می داند. روی گرداندن از بافشاری در پیشبرد اندیشه و گمانه، به زعم پدر یعنی نفی این مسئولیت.
- پرسش ۳- چگونه می توان از تبعیض در مورد فرزندان جلوگیری کرد؟
- (۵) - برخی از فرزندان به راستی متمایزند و با برادران و خواهران خود از لحاظ استعداد و هوش و به دست آوردن پیروزی های تحصیلی یا ورزشی در یک سطح قرار نمی گیرند.
- (۴) - با بی سواد و کوتاه نگری باید چنگبید. تبعیض میان فرزندان نتیجه ی جهل پدر و مادر است.
- (۱۰) - پدر و مادر باشیوه های پرورش درست آشنا نیستند و مهر خود را بدون در نظر گرفتن اصول منطقی و فارغ از بازتاب های روانی، به نحو غیر عادلانه، میان فرزندان توزیع می کنند. از سوی دیگر تعداد زیاد فرزندان در خانواده های ایرانی، آنها را از حساب و کتاب دور کرده در مهرورزی از هیچ قاعده و قواره ای پیروی نمی کنند. به سخن دیگر، تبعیض مبتنی بر هیچ ضابطه ای نیست. گاه آن يك که بهتر است، کمتر از آن که خوب نیست مورد علاقه و محبت قرار می گیرد.

مشکل بچه‌ها چیست؟

می‌شناسیم، و با مشکلاتمان بهتر از شما آشنا هستیم. ما آمده ایم مسائلی را که همه‌مان، هر یک به نوعی با آن روبرو هستیم در میان بگذاریم و چاره‌جویی کنیم.

آقای دکتر آشتی سپس برای شرکت کنندگان در جلسه بحث و سخنرانی توضیح داد که خدمات انجمن ملی اولیاء و مربیان مطلقاً مجانی است، و از شرکت کنندگان در کلاسهای تابستانی انجمن نیز ابداً پولی دریافت نخواهد شد.

سپس آقای امامی رئیس انجمن خانه و مدرسه دبیرستان ملی دخترانه شماره ۲ همدان پس از بیان ابراز خوشوقتی از تشکیل چنین جلسات، و تحسین از خدمات انجمن ملی اولیاء و مربیان گفت: - ما از لحاظ متریال در

آموزش نقصی نداریم، اما از جهت معنوی و کیفی آموزش و پرورش دچار نقص هستیم. ما نیاز به ارشاد صحیح در مسیرهای صحیح داریم. من بشما پدران و مادران که در اینجا حضور دارید می‌گویم بیائیم به این ندای انساندوستی، به ندای انجمن اولیاء و مربیان پاسخ دهیم.

آقای امامی در پایان سخنان خود با اشاره به مطالب مجله «مکتب‌مام»، مندرجات این مجله را مورد تحسین قرار داد.

آنگاه چند نفر از حاضران در جلسه، پیرامون مشکلات مختلف روابط اولیاء و فرزندان مطالبی بیان کردند و سپس خانم حبیبی، یکی از فرهنگیان با سابقه و مدیر دبستان هدف ضمن سخنانی اظهار داشت:

- امیدوارم چراغی را که انجمن ملی اولیاء و مربیان فراهم ما گذارده است منتقم بشماریم و بتوانیم فرزندانمان را خوب تربیت کنیم.

پس از سخنان خانم حبیبی یک حلقه فیلم که بوسیله انجمن ملی اولیاء و مربیان تهیه شده بود، بنمایش گذاشته شد. بعد از نمایش فیلم، عده‌یی از اولیاء دانش‌آموزان، پرسشهای گوناگونی در مورد فرزندان خود و نحوه آموزش و پرورش مطرح ساختند که بوسیله خانم دکتر آصفی، و آقایان دکتر آشتی و دکتر عظیمی پاسخ داده شد.

این جلسه در ساعت هفت و پانزده دقیقه پایان یافت.